

HÚSVÉT 3. VASÁRNAPJA

1-4 oldal

Olv.: ApCsel 3,13-15.17-19 – 1Jn 2,1-5a – Lk 24,35-48

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves testvérek! Húsvét utáni vasárnapokon az apostoloknak és Jézusnak különböző találkozásaival szembesülünk. Jézus keltegeti az apostoloknak az értelmét, a szívét, hogy felfogják, megértsék az Írásokat, az Írásokat, amik az Isten igazságai. Ugyanakkor nem szabad elfelejteni, hogy az igazság önmagában semmit se ér. A megismert igazság már jelez, de még a megismert igazság is legfeljebb gazdagítja a gondolkodásunkat, életünket. De a megismert igazság az életre váltott igazság. Ma azért imádkozzunk Húsvét harmadik vasárnapján, hogy Húsvét igazsága számunkra ne csak egy emlékezés legyen régmúlt eseményre, hanem húsvéti igazsággá váljon. Életünkben legyen jelent, életünket formálja és alakítsa Húsvét igazsága, a Feltámadott igazsága.

Ajánljuk fel ezt a szentmisét Európa észkez téréséhez és észkez téréséért, hogy azok az igazságok, amelyek évszázadokon át olyan Európát teremtettek emberek élete példájában, amelyre ma már csak emlékezünk. Az elmúlt hétnek a nagy ünnepe – sajnos közületek se volt szinte senki ezen a csodálatos szentmisén, és ahogy papokkal találkoztam, ők maguk is ezt mondták – Gyümölcstó Boldogasszony ünnepe volt, amikor is a magyarság életfájába azt az aranyvesszőt oltotta be az Isten, a vesszőt, amit mi Jézus Krisztusnak hívunk. Úgy látszik, mintha megfedekeznenk arról, hogy ennek a belénk oltott igazságnak hatalma van, ereje van, és ebből lehet élni.

Egyébként pontosan sajátos aktualitása van, amikor is Olaszországban hangzottak el éppen Gyümölcstó Boldogasszony ünnepe előtt ezek a fura emberi szavak: az elavult keresztény igazságok helyében az iszlám igazságait kell ünnepegni. Hát kívánok mindenkinek ilyen ünnepléseket, ha úgy gondolják, ezzel sikeresen meg tudják változtatni Európa arculatát. Ilyenkor mindig sír a lelkem az Önök gyermekeiért, Európa gyermekeiért, Európa unokáiért, Európa jövőjéért.

Ezen a harmadik vasárnapon különös hangsúlyt nyert ez az üzenet, hogy Jézus azt akarja, hogy fölismerjük az igazságot, és ez az igazság formálja, alakítsa az életünket, legyen jelen az életünkben, mert szabaddá csak az igazság tesz bennünket.

Szentbeszéd

Kedves testvérek! A kegyelem árad, az Isten szeretete betölti a földet, a kérdés az, hogy ki fogadja be. Akkor, amikor mi ebben az esztendőben is Húsvétot ünnepeünk, egyébként minden vasárnap Húsvét, az Úr napja, és minden vasárnap valamiképpen a Húsvétot idézi, a szentmise arra figyelmeztet bennünket, hogy emlékezzünk arra, amit Jézus értünk tett.

Csak egyet ne felejtsünk el, testvérek, az igazságot nem lehet belefojtani az emlékezésbe. Szeretünk anekdotázni, szeretünk régi történeteket ismételtetni, mesélni azokat, valamiképpen azok meg is jelennek az életünkben, csak kérdés, hogy mennyire és hogyan.

Húsvétnek az ünnepe pontosan azt az igazságot fejezi ki, hogy az igazság csak a megértett igazság, az igazság csak az életre váltott igazság, az igazság csak az, ami a mindennapjainkban, az emberi kapcsolatainkban, a közösségi életünkben megjelenik. Mindaz, ami nem ezen a területen fejt ki a hatását, nem igazság. Az lehet egyeseknek ábrándja, lehet egyeseknek csodálatos produkciója, de nem ez az élet igazsága. Az élet igazsága a megváltás, annak az embernek az igazsága, aki elfordult az Istentől, aki az igazság, akik idegenné lettünk egymás számára, márpedig az, hogy egymással közösségben vagyunk, mert egy közösségnek, egy családnak tagjai vagyunk – ez az igazság.

Ez a mai vasárnap különösképpen is arra hívja föl a figyelmünket, hogy nem elegendő Húsvétot úgy ünnepelni és az egész esztendőt Húsvét hitében átélni, hogy emlékezünk a történetekre és közben semmi se változik, se bennünk, se körülöttünk, se a közösségeinkben. Sőt, dehogynem változik, egyre a rosszabb a helyzet, egyszerűen azért, mert az emlegetett igazság mind visszahull a fejünkre.

Ezen a mai vasárnapon, ahogy hallottuk az üzenetben is, Jézus az apostoloknak a szívét nyitogatja, hogy értsék már meg, hát ilyen késedelmes szívűek voltak, ahogy ezt számtalan esetben az Írások tanúsítják nekünk, de hát mi is ilyen késedelmes szívűek vagyunk, ahogy az élet tanúsítja ezt a mindennapokban. Hiszen az igazság az új élet, és az új élet az örömet jelenti. Hát mekkora öröm, amikor megszületik egy ember. Persze ez is nagyon érdekes, hogy bárki, aki megszületik, normális esetben egy közösségbe születik bele, mert az ember a közösség tagja, egy család tagja.

és az se véletlen, hogy mi, keresztények a megszületett embert, az újszülöttet, beiktatjuk a helyére, az Egyház közösségébe fogadjuk be. Éppen tegnap volt, amikor egy nagyon kedves kisgyermeket, akinek a gyökerei a mi közösségünkben nőttek ki, megkereszteltük, mert ugyan minden egyes ember önálló személyiség, minden ember egyetlen, de minden ember a közösség tagja és minden ember élete a közösséghez méretek, és a közösségi szerepe határozza meg egy embernek az életét.

Egyébként mindenki, aki elkezd picit is gondolkodni, mind ezt emlegeti, az ember közösségi szerepét. Majdnem hogy félve mondom már ki: a közjónak a szolgálatát a modern világ gondolatiságának a jegyében. Mert nem az egyéni az, ami a meghatározó, hanem az egyén mindazokkal az értékekkel, amiket Isten ajándékaként hoz magával és jó esetben a maga egyéni törekvésével ki is bontakoztat, ezeket mind a közösség szolgálatára kapja minden egyes ember. Pontosán ezért ez határozza meg az életét mindegyikünknek.

Tehát nem elegendő mondani: Jézus értünk szenvedett, meghalt, föltámadt. És? Jézus pontosan azt akarja a tanítványok szívébe beleoltani, hogy Ő él. Csak egy más formában, más életmódról van szó. Ez a más forma, más jézusi életforma annak a Jézusnak az életformája, aki mindegyikünkben akar tovább élni, cselekedni, az új életet szolgálni és minden közösségben élni. És Húsvét hite, a feltámadás hite ennek az új életnek a hite, ami azt jelenti, hogy Jézus új létformája a közösségben való lét.

És nekünk valóban ezen kell elgondolkodnunk, különösen egy ilyen világban, amely az egyéni érdekektől szétdarabolt világ, szétfeszített világ, hogy fölismerjük-e a feltámadott élet igazságát, a közösségnek az igazságát, amely Krisztus életének új formája. Nagy kísértések

közepette élünk, mert a közösség szolgálata a szívünkbe van írva, egymásért élünk és egymásból élünk, csak hogy ehhez az ember egész gondolkodásának át kell alakulnia.

Nem véletlen, hogy Jézus szeretetével, szenvedésével, halálával fejezte ki, hogy értünk van. És nincs más út egyikünk számára sem. Aki ezt az utat elavultnak tartja, az nem az élet útján jár. És pontosan Jézus erre akarja fölhívni a figyelmünket, hogy miképpen van jelen a közösségben, a közösségben mint jelenségben, hiszen minden feladatunk közösségi. Ugyan külön-külön mindegyikünk mint egyén viszi bele a szolgálatát, az elkötelezettségét a közösség életébe különböző formában, de ez az új élet, ez az életforma, amely valóban az életet szolgálja.

Nagy kísértése ennek az istenhagyott, Istent tagadó, vallástalan világnak, hogy maszek istene van az embereknek, mindenkinek olyan istene van, amilyet maga csinál magának – mert Istenre szüksége van mindenkinek – és ez neki pontosan elég. Hiszen a maga gyártotta – bocsánat, hogy ezeket a durva szavakat használom – Isten, ő maga. Önmagát isteníti az ember és semmi köze nincs a közösséghez, a közösség maximum arra való, hogy kihasználja, hogy élösködik és a lehetőségeit próbálja megtalálni a közösség kárára.

És ha továbbmegyünk a jézusi üzenetben: megismerték a kenyértörésben. Jézus Krisztus a legsajátosabban a kenyértörés közösségében van jelen. Minden szentmisének ez a misztériuma és ez az üzenete. Aki azt mondja, hogy istene van, de Eucharishtiát ünneplő közössége nincs, mert úgy gondolja, hogy abban nem kell részt vennie, vagy legfeljebb akkor, amikor éppen összejön neki, egy évben egyszer, kétszer, háromszor, ez önállatás és az élet meghazudtolása. Mert Jézus Krisztus jelen van a kenyértörésben, ahol az ember megtöri az életét, odaadja az életét a másikért, úgy ahogy Jézus odaadta az életét az utolsó vacsorán a kenyérben és a szent kereszten a vére ontásában. E nélkül nincs élet, hiszen mindegyikünket a másik ember szeretete, a másik ember áldozatkészsége, a másik ember értünk hozott áldozatai jelentik a mindennapjainkat, e nélkül nincs közösség ember és ember között.

Jó lenne, ha Európa népei is ébrednének, akik elhagyták, elhagytuk az Istent, a kereszténységet, a vallást és állandóan az örökségről meditalunk és az örökséget emlegetjük. Közben a közösséghez semmi közünk, hát elfogytak a templomokból a magukat istenes embereknek tartó emberek. Ez egy önámítás és a világ előtt kifejezett hazugság.

És ugyanígy Jézus jelenléte, új létformája a szervezett közösségben van, az Egyházban, hadd mondjam most így, kisarkítottan. És aztán az Egyháznak a hivatalnokai, most ezt jó értelemben mondom, akik az egyházi közösségben a különböző szerepeket betöltik, különböző feladatokat végzik, csak a szolgálattal értelmezhető a feladatuk, csak a szolgálattal értelmezhető mindennemű helytállásuk. E nélkül árulók, e nélkül rossz pásztorok, mert maguknak gondolják a fölkínált lehetőségek minden ajándékát, pedig a fölkínált lehetőségek nagy ajándéka, hogy az Úrhoz tartozhatunk az emberek szolgálatában.

Testvérek! Nem lehet emlékekből élni, nem lehet új életet, húsvéti életet élni keresztútjárásból. Fontos, hogy végiggondoljuk újra meg újra, hogy mekkora ára van az életnek, de ettől még nem lesz élet. Az élet, a megszületett élet, a megszületett élet nem csak az újszülött pici gyerekekben, hanem mindegyikünkben, amikor a megváltott életet igeneljük. És a megváltott élet egyszerűen Krisztus új megjelenési módja és formája, mint közösség, az új élet a közösségi élet. Amit egynek tesztek, nekem teszitek, mondja Jézus, másképpen úgy is mondhatnám: Jézust az Atya Lelke tölti be és ez a feltámadás. Végérvényesen az isteni Lélek hatalma jelenik meg Jézus Krisztus életpéldájában, életáldozatában. Akár úgy is mondhatnám, ahogy Jézus, amikor küldi az apostolokat és minden követét: vegyétek a

Szentlelket, mert csak a Lélek erejében képes az ember ezt az új életet élni, amely egyéni életünk, de a mi egyéni életünk csak egy közösségben van a helyén, és csak egy közösségben és közösségért végzett szolgálatban igaz az igazságunk.

Ezen a mai vasárnapon kérjük Jóisten kegyelmét, hogy valóban megértsük, hogy az igazság az életre váltott igazság, az igazság a feltámadt Krisztus igazsága, aki értünk szenvedett, értünk meghalt és föltámadott. Az ember igazsága a Lélek igazsága, az új lelkünknek az igazsága, amely hatalmában tartja az életünket. Az új élet az isteni Lélek világa.

Testvérek! Van megújulás, de csak a Lélekben, és a Lélek az életet szolgálja. Nincs más lehetősége az isteni Léleknek. Milyen lelkek randalíroznak a világban, milyen lelkek szaggatják darabokra a világunkban az életet? Az Isten Lelke az igazság, az Isten Lelke a mi új életünk igazsága, az igazság pedig egymással összetartozásban az élet.

+ *A M E N* +

Szentmise befejezése

Hitünk igazságát kérjük Istenünk, az életre váltott igazságát, azt a keresztnységet, amit a feltámadt Krisztus ajándékozott nekünk, a közösségben továbbélő Krisztus művét. Nincs keresztnység a közösséghez tartozás ajándéka nélkül. Önálló személyiség vagyunk, de az utunk közös, a közösség útján járunk, ha az életet szolgáljuk, az új életet, a feltámadott életet. E nélkül a magunk képére fabrikálunk magunknak Krisztust, Istent. Persze személyes kapcsolat az Istennel rendkívül fontos, de csak annak érdekében, hogy az ember a hivatásához méltóan legyen tagja, szolgálatot tevő tagja a közösségnek.

+ *Á L D Á S* +